

Warszawa, dnia 17 marca 2015 r.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW

KANCELARIA SENATU Kancelaria Ogólna
2015 -03- 19
BB/1006
Wpł. Nr dz. ....

DD3.054.13.2015.CRS

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpiętno dn. 20.03.15.

nr. 1006 podpis. *Borusewicz*

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 23.03.15
nr. 1609 podpis. *M*

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

Odpowiadając na oświadczenie Senatora Pana Przemysława Błaszczyka złożone na 70. posiedzeniu Senatu w dniu 7 lutego 2015 r., przesłane przy piśmie z dnia 10 lutego 2015 r. Nr BPS/043-70/2975/15, w sprawie prawa skorzystania z ulgi rehabilitacyjnej, uprzejmie informuję.

W polskim systemie prawa wszelkie zwolnienia i ulgi podatkowe są wyjątkiem, istotnym odstępstwem od zasady sprawiedliwości podatkowej (powszechności i równości opodatkowania), a ich zastosowanie nie może odbywać się na podstawie wykładni rozszerzającej, systemowej czy też celowościowej.

Zgodnie z art. 217 Konstytucji RP, nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

Mając powyższe na uwadze uprzejmie informuję, że w myśl art. 26 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, odliczeniu od dochodu podlegają wydatki na cele rehabilitacyjne oraz wydatki związane z ułatwieniem wykonywania czynności życiowych, poniesione w roku podatkowym przez podatnika będącego osobą niepełnosprawną lub podatnika mającego na utrzymaniu osoby niepełnosprawne wymienione w art. 26 ust. 7e ustawy.

Do wydatków podlegających odliczeniu w ramach ulgi rehabilitacyjnej, których katalog określa ust. 7a w art. 26 ustawy, ustawodawca zaliczył m.in. wydatki poniesione na używanie samochodu osobowego, stanowiącego własność (współwłasność) osoby niepełnosprawnej zaliczonej do I lub II grupy inwalidztwa lub podatnika mającego na utrzymaniu osobę niepełnosprawną zaliczoną do I lub II grupy inwalidztwa albo dzieci niepełnosprawne, które nie ukończyły 16 roku życia, dla potrzeb związanych z koniecznym przewozem na niezbędne zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne – w wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 2280 zł (pkt 14).

W przypadku wydatków, o których mowa w art. 26 ust. 7a pkt 14 ustawy, nie jest wymagane posiadanie dokumentów stwierdzających ich wysokość. Jednakże na żądanie organów podatkowych lub organów kontroli skarbowej podatnik jest obowiązany przedstawić dowody niezbędne do ustalenia prawa do odliczenia, w szczególności okazać dokument potwierdzający

zlecenie i odbycie niezbędnych zabiegów leczniczo-rehabilitacyjnych (art. 26 ust. 7c pkt 3 ustawy).

Mając na uwadze brzmienie przywołanych przepisów należy zgodzić się z Panem Senatorem, że przedmiotowe wydatki na używanie przez osobę niepełnosprawną samochodu osobowego obejmują nie tylko wydatki na paliwo zużyte w związku z koniecznym przewozem na niezbędne zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne, ale także inne wydatki związane z utrzymaniem tego samochodu w stanie umożliwiającym korzystanie z niego, jak np. wydatki na jego naprawę, wymianę opon czy ubezpieczenie. Jeżeli zatem z dokumentu potwierdzającego zlecenie i odbycie niezbędnych zabiegów leczniczo-rehabilitacyjnych wynika, że podatnik w roku podatkowym w związku z koniecznym przewozem na przedmiotowe zabiegi poniósł wydatki poniżej kwoty obowiązującego limitu odliczenia, podatnik ma także prawo odliczyć inne wydatki związane z utrzymaniem tego samochodu w stanie używalności w ramach tego limitu.

Należy jednak pamiętać, że pomimo braku obowiązku dokumentowania wysokości przedmiotowych wydatków, podatnik jest obowiązany przedstawić dowody świadczące o ich poniesieniu. Jednocześnie w art. 26 ust. 7c ustawy użycie przez ustawodawcę, przy wyliczeniu dowodów niezbędnych do ustalenia prawa do odliczenia, wyrazu „w szczególności” oznacza, że dokument potwierdzający zlecenie i odbycie przedmiotowych zabiegów jest bezwzględnie wymagany do oceny zasadności skorzystania z ulgi rehabilitacyjnej, ale nie jedyny w sytuacji, gdy podatnik dokonuje odliczenia z tytułu innych wydatków niż poniesionych na sam przejazd na te zabiegi.

Jeżeli zatem przy odliczeniu ulgi podatnik uwzględni nie tylko wydatki poniesione na paliwo w związku z przewozem na zabiegi, ale także inne wydatki poniesione w związku z używaniem tego samochodu, wówczas zobowiązany jest odpowiednio udowodnić także fakt poniesienia tych wydatków. W takim przypadku, jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia stanu faktycznego, a nie jest sprzeczne z prawem – zgodnie z art. 180 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.). Z tych też względów nie jest możliwe enumeratywne wymienienie wszystkich dokumentów, które podatnik może przedłożyć organom podatkowym w celu udokumentowania faktu poniesienia określonych wydatków na cele rehabilitacyjne.

Pragnę podkreślić, że organ podatkowy ma nie tylko prawo, ale ustawowy obowiązek zbadania w toku czynności sprawdzających czy postępowania podatkowego okoliczności ponoszenia przez podatnika odliczonych wydatków. Ulga ta nie przysługuje bowiem wyłącznie z tytułu bycia osobą niepełnosprawną, ale z tytułu ponoszenia przez osobę niepełnosprawną konkretnych wydatków służących jej rehabilitacji. Dlatego też organ podatkowy może wystąpić do podatnika korzystającego z omawianego odliczenia o okazanie:

- dowodu, na podstawie którego będzie możliwe zaliczenie osoby niepełnosprawnej, w myśl art. 26 ust. 7d i 7f ustawy, do odpowiedniej grupy inwalidzkiej, np. orzeczenia o zakwalifikowaniu przez organ orzekający do jednego z trzech stopni niepełnosprawności,
- dowodu rejestracyjnego pojazdu, dla ustalenia, kto jest właścicielem lub współwłaścicielem samochodu osobowego wykorzystywanego do przejazdu na przedmiotowe zabiegi,
- dokumentu potwierdzającego zlecenie i odbycie niezbędnych zabiegów leczniczo-rehabilitacyjnych,
- dowodów, na potwierdzenie poniesienia wydatków innych niż na paliwo, dotyczących utrzymania samochodu osobowego używanego dla potrzeb związanych z koniecznym

przewozem na zabiegi, np. umowę ubezpieczenia samochodu, fakturę dokumentującą usługę naprawy samochodu, zakupu części zamiennych, itp., jeżeli uwzględniono je w kwocie odliczenia.

Odnosząc się do kwestii interpretacji pojęcia „zabieg leczniczo-rehabilitacyjny”, pragnę wyjaśnić, że z uwagi na to, że ustawa nie zawiera definicji legalnej tego określenia, a organy podatkowe nie są właściwe merytorycznie do stwierdzenia, czy dany zabieg można zakwalifikować do zabiegu leczniczo-rehabilitacyjnego, wprowadzono do ustawy obowiązek przedłożenia przez podatnika dokumentu potwierdzającego zlecenie i odbycie niezbędnych zabiegów leczniczo-rehabilitacyjnych. Dokument ten stanowi potwierdzenie przez lekarza, czyli podmiot posiadający odpowiednie w tej kwestii kompetencje, charakteru odbytych zabiegów, tj. że są to zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne niezbędne w rehabilitacji osoby niepełnosprawnej. Warto także zauważyć, że wykaz świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej zawiera załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1522). Jeżeli mimo tego są wątpliwości, czy dany zabieg mieści się w pojęciu zabiegu leczniczo-rehabilitacyjnego, właściwym do wyrażenia rozstrzygającej opinii w tej sprawie jest Ministerstwo Zdrowia.

W świetle powyższych wyjaśnień, uprzejmie informuję, że obecnie nie są planowane zmiany ustawy w zakresie zasad korzystania z ulgi rehabilitacyjnej.

Z poważaniem

Otrzymują:

- 1) Adresat (oryginał + 2 kopie).
- 2) Departament Spraw Parlamentarnych
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.
- 3) Biuro Ministra
w gmachu.
- 4) odpowiedzi@nw.senat.gov.pl.

Z upoważnienia Ministra
PODSSEKRETARZ

Jurrosław Nenemar

